

Gerechtshof Amsterdam

Tweede Meervoudige Belastingkamer;

1. Het geding

Bij het arrest van de Hoge Raad der Nederlanden van 25 juni 1983, nummer 21.127 is naar het Hof ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in meervoudige kamer verwezen het geding, inzake het op 3 juni 1980 namens X te Z ingediende beroepschrift tegen de uitspraak van de inspecteur der invoerrechten en accijnzen te Y op het bezwaarschrift van belanghebbende betreffende de hem over de jaren 1976 en 1977 opgelegde naheffingsaanslag in de omzetbelasting, gedagtekend 26 juni 1979, aanslagnummer 1234567.

Tot de stukken behoren thans mede de authentieke afschriften van

- a. de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage, tweede meervoudige belastingkamer, van 24 augustus 1981, rolnummer 24/81 M II op het voormelde beroepschrift
en
- b. het voormelde arrest van de Hoge Raad, waarbij de onder a. vermelde uitspraak werd vernietigd met verwijzing als hiervoor omschreven.

Ter zitting van 25 oktober 1983 is gehoord de inspecteur, die zich heeft laten bijstaan door de heer A, hoofdcontroleur ter inspectie der invoerrechten en accijnzen te Y, zijnde belanghebbende's gemachtigde, hoewel volgens de wet opgeroepen, niet verschenen.

De inspecteur heeft geconcludeerd tot bevestiging van de bestreden uitspraak.

2. De vaststaande feiten

Het Gerechtshof neemt over hetgeen in de sub 1.a. vermelde uitspraak als in het geding vaststaande is aangenomen.

3. Het Geschil

In geschil is of de naheffingsaanslag op goede gronden is opgelegd alsmede of de in de naheffingsaanslag begrepen belasting terecht met tien procent is verhoogd.

4. De standpunten van partijen

Belanghebbende voert aan:

dat hij zijn ontvangsten heeft geboekt en de verschuldigde belasting op aangifte heeft betaald, dat op de inspecteur de bewijslast rust van de juistheid van de aanslag, dat aan de aanslag een andere berekening ten grondslag was gelegd dan die welke is gehanteerd bij de uitspraak, terwijl in de laatstbedoelde berekening het besteedbare inkomen onjuist is berekend en enkele soorten privéuitgaven dubbel zijn geteld;

voorts heeft hij nog aangevoerd dat zijn echtgenote in 1976 en 1977 bij een bevriende slager op drukke dagen losse arbeid heeft verricht, waarvoor zij maximaal f 3.000,-- per jaar heeft ontvangen, dat hij geen fraudeur is en dat van enige schuld geen sprake is, zodat de verhoging dient te vervallen.

De inspecteur voert aan:

dat belanghebbende niet heeft voldaan aan hetgeen bij en krachtens artikel 34 Wet omzetbelasting 1968 is voorgeschreven, dat belanghebbende meer ontvangsten moet hebben genoten dan in zijn administratie werden verantwoord, omdat anders de privéuitgaven zoals berekend in de overgelegde opstelling niet konden zijn gedaan, dat in de in deze opstelling vermelde stelposten voor zakgeld, rookartikelen, overige uitgaven voor vakanties en uitgaan en

huishoudgeld voor man, vrouw, zoon en dochter in de jaren 1976 en 1977 ten bedrage van onderscheidenlijk f 9.000,-- en f 10.000,-- geen dubbeltellingen zijn begrepen, dat in deze stelposten slechts de extra vakantie-uitgaven zijn opgenomen en dat er rekening mee is gehouden, dat ten behoeve van de zoon reeds een bedrag bij de benoemde posten is opgenomen, dat het aan de grove schuld van belanghebbende is te wijten dat te weinig belasting is betaald, doch dat op grond van een onjuiste tariefstoepassing de naheffingsaanslag dient te worden verminderd tot f 2.318,90 aan enkelvoudige belasting en f 231,-- aan verhoging.

Ter zitting heeft de inspecteur nog verklaard, dat zijn oordeel omtrent het niet volledig verantwoord van de ontvangsten door belanghebbende, uitsluitend is gebaseerd op de overgelegde vermogensvergelijking.

5. De overwegingen van het Hof omtrent het geschil

Op de inspecteur rust de bewijslast, dat te weinig belasting is betaald alsook voor diens stelling, dat belanghebbendes administratie niet voldoet aan hetgeen in voorgeschreven bij en krachtens artikel 34 Wet omzetbelasting 1968. De inspecteur baseert zijn stellingen op de bij het vertoogsschrift overgelegde vermogensvergelijkingen, waarin opgenomen stelposten voor onbenoemde privéuitgaven in de jaren 1976 en 1977 ten bedrage van onderscheidenlijk f 9.000,-- en f 10.000,--.

Tijdens een bespreking van belanghebbendes gemachtigde met het hoofd van de afdeling Controle ter Inspectie heeft laatstgenoemde een berekening van de naheffing overhandigd, welke in fotokopie als bijlage bij het beroepschrift is gevoegd. Uit deze berekening blijkt dat bovenvermelde stelposten worden omschreven als zakgeld, rookartikelen - overige uitgaven voor vakantie en uitgaan + huishoudgeld voor man, vrouw, zoon en dochter en voorts dat onder de benoemde privé-uitgaven is opgenomen een post voor ondersteuning familie (de zoon) in de jaren 1976 en 1977 ten bedrage

van onderscheidenlijk f 4.000,-- en f 2.000,--, welke bedragen naar onweersproken is gesteld, zijn ontleend aan de, ter Inspectie inkomstenbelasting in de betreffende jaren, geldende norm.

Hoewel de vermogensvergelijking op zichzelf kan dienen als bewijsmiddel ter aantoning van de ondeugdelijkheid van een boekhouding en hoewel het de inspecteur vrijstaat in de loop van het geschil zijn argumenten te wijzigen, had hij gelet op het vorenoverwogene zijn stelling in het verzoekschrift, dat bij het vaststellen van de hoogte van de stelposten rekening is gehouden met het feit dat ten behoeve van de zoon van appellant bij de benoemde posten reeds een bedrag is opgenomen, nader behoren te motiveren, nu uit zijn eigen berekening blijkt, dat de kosten van levensonderhoud van de zoon zowel onder de benoemde als de onbenoemde privéuitgaven voorkomen.

Voorts heeft appellant onweersproken gesteld dat zijn echtgenote in 1976 en 1977 bij een bevriende relatie maximaal f 3.000,-- per jaar heeft verdiend.

Onder deze omstandigheden heeft de inspecteur niet voldoende aangetoond, dat belanghebbende zijn kasontvangsten niet volledig en niet tot de juiste bedragen in zijn kasboek heeft verantwoord, zodat op hem de bewijslast rust dat de aanslag juist is.

Aangezien de inspecteur in dat bewijs niet is geslaagd, is het beroep van belanghebbende gegrond.

6. De uitspraak

Vernietigt de naheffingsaanslag en de uitspraak van de inspecteur.

Aldus vastgesteld in raadkamer van 24 januari 1984 door Mrs. H.M.J.I. Steenbergen, vice-president, G.J.L. van Willigenburg, raadsheer en H.J. ten Kley, raadsheer plaatsvervanger in tegenwoordigheid van Mr. A. Vellema, waarnemend-griffier.

Vellema

Steenbergen

AANGETEKEND VERZONDEN

24 FEB. 1984

AAN PARTIJEN.